

REVIEW: "Benchmarking R&D and companies through patent analysis using free databases and special software: a tool to improve innovative thinking".

Henri Jean-Marie Dou (2004)

(Recensió per M. Welling Flensburg)
e-mail: m.welling.flensburg@gmail.com

És un fet que les més recents tendències en el món comercial facin imprescindible una activitat *benchmarking*, així definint un sistema que permeti comparar les activitats desenvolupades per l'empresa amb aquelles dels millors en aquest camp.

En altres termes, en un món marcat cada vegada més per una competència despietada, totes les organitzacions necessiten, per poder sobreviure, obtenir i gaudir d'una informació obtinguda observant els seus competidors directes.

De totes maneres, hauria d'existir un límit que divideixi la inevitable activitat de *benchmarking* de l'espionatge industrial que, encara que ens assembli més relacionat amb la literatura que amb el món comercial, es configura més sovint del que es pugui pensar amb tipus no ortodoxe de *intelligence gathering*.

Perquè si bé és un fet que fins a representants del món industrial, com la Societat dels professionals en Intel·ligència Competitiva (SCIP) reconeixen que la intel·ligència competitiva és no només ètica, sinó també necessària per a poder sobreviure en el mercat, és igualment evident que ha d'haver un límit que no es pot ultrapassar en el *benchmarking*, sense arribar a l'espionatge industrial, pràctica que universalment considera violi les prescripcions no només de l'ètica, sinó també de la llei.

Però com podem definir el que és il·legal en un camp on el ràpid avanç en la tecnologia és evidentment incompatible amb els temps de la llei? Quan és que s'ultrapassen els límits de pràctica acceptables?

Andrew Crane ens suggereix tres criteris per a orientar-se en els problemes ètics que puguin sorgir durant operacions d'*intelligence gathering*: en la seva opinió s'ha d'avaluar el problema des de varis punts de vista: des de la manera mitjançant la qual es proporciona la informació (amb tàctiques més o menys qüestionables des d'un punt de vista legal o ètic), passant per l'objecte de la investigació (la informació pot ser privada o confidencial), fins al seu objectiu (els propòsits podrien estar en contra o a favor de l'interès públic).

Quan una tàctica de recollida d'informació és qüestionable? Les possibilitats són varies: des de les clarament il·legals fins a les que es limiten a xocar amb els principis deontològics comuns o amb l'anomenada 'regla d'or', incloent-hi tot el que pugui violar les obligacions de lleialtat i honestat en afers comercials.

Més enllà, determinar quan una informació ha de ser considerada privada o confidencial no és tan fàcil com podria semblar, a causa de l'estructura sense límits definits de la majoria de les modernes corporacions, i la seva tendència a tractar cada vegada més amb més persones durant les seves

activitats; les quals, a més, es desenvolupen sovint en espais públics o quasi-públics, explotant infraestructures i mitjans fàcilment observables.

De fet, encara que les importants inversions dutes a terme per les corporacions comportin la imprescindible necessitat de protegir la propietat intel·lectual, el ràpid desenvolupament de les tecnologies de la comunicació i de la informació fa cada més fàcil l'accés i l'explotació desautoritzada de les dades protegides per drets de propietat intel·lectual, fent de la qüestió del robatori o *hacking* d'informació digital sensible un problema crucial, enfront de la qual, la justícia no està preparada, sobretot perquè la major part d'aquestes operacions tenen lloc en un espai transnacional quasi impossible de vigilar.

Però no només les tecnologies amenacen la propietat intel·lectual: també la cultura pot posar en perill aquest tipus de drets: per exemple, no hem d'oblidar que les cultures asiàtiques consideren natural que la informació sigui compartida per a obtenir un progrés comú.

El concepte d'interès públic concerneix principalment els comportaments anticompetitius, però la creixent col·laboració entre empreses privades i òrgans de govern implica el desenvolupament de productes i serveis relacionats amb afers de seguretat nacional, la qual cosa fa que l'accés a dades confidencials pugui en alguns casos comportar amenaces a l'interès públic. Tanmateix, en alguns sectors, com el medicinal, la confidencialitat comercial pot actuar de fet en contra de l'interès públic.

Concloent, si és un fet que, amb la creixent difusió d'entorns *knowledge-based*, incrementen les oportunitats per a que s'ultrapassi el límit en activitats d'*intelligence gathering* han augmentat exponencialment, també és segur que la creixent col·laboració i coincidència de metes entre les activitats d'estats i companyies nacionals fa imprescindible per al món comercial que es salvaguardi la integritat i seguretat de les dades, en l'actitud vers la privacitat, i en l'establiment de fortes relacions de confiança entre les principals *stakeholders*.